

PETR JANDA ASI SE MI NEBUDE CHTÍT

► V pondělí 2. května oslavil zpěvák a kytarista Petr Janda osmdesáté narozeniny. Pro radost si k nim naděil své třetí sólové album *Asi se mi nebude chtít*. K jeho natáčení pozval řadu hudebních přátel a hostů a nabídl písničky nejenom rockové, poprockové, ale i s vlivy jiných žánrů.

Byla jasná věc, že si k narozeninám nadělíte sólové album?

Jasně to bylo teprve ve chvíli, kdy mi zavolali lidé z vydavatelství Supraphon a řekli, jestli bych nechtěl k osmdesátinám nahrát sólovou desku, že by o ni měli zájem. Já jim na to řekl, že bych samozřejmě chtěl, protože rád skládám, rád píšu texty a rád nahrávám. Proces vzniku celého alba mě prostě hrozně baví.

Koncerty jsou také fajn, ale desky se nahrávají méně často, a proto je to skvělé. Když jde navíc o sólovou desku, na které se mohou střídát různí hosté, to je teprve něco.

Je to už vaše třetí sólová deska. I ty předešlé vyšly u tak výjimečné příležitosti, jakou bylo v případě aktuálního alba vaše životní jubileum?

U prvních dvou jsem o tom tolik nepřemýšlel. Vlastně jsem ani moc nespekuloval o jejich obsahu. Teprve u třetí jsem si řekl,

že ji musím udělat naprosto odlišně od těch, které jsem dosud natočil. Věděl jsem, že použiju žánry, které jsem předtím nikdy nepoužil, že to bude prostě jiná deska.

Na prvním sólovém albu *Co je dobrý* a co zlý z roku 1998 je poprockový hit. Jsem tak líný. Bylo povedené a bylo písničkové. Druhé album *Jednou jó, jednou né* z roku 2008 až tak povedené nebylo. S odstupem času ho vnímám jako dost rozházané, nemělo žádnou pevnou linku. Z nové desky jsem zatím nadšený, ale připouštím, že od ní dosud nemám potřebný odstup. Za půl roku budu moudřejší.

Jste členem skupiny Olympic, které jste vtiskl svým autorským rukopisem a samozřejmě pěveckým výrazem jasný sound. Jak moc těžké bylo se s tímto vědomím pouštět do natáčení sólové desky a přát si, aby byla odlišná od toho, co jste dosud nahrál?

Už jenom tím, že si vezmete do doprovodné kapely jiné hráče, získáte jiný zvuk. Kdybych svou desku nahrával s kluky z Olympiku, určitě bych se z jeho zvuku nevymanil. Vzal jsem si i jiného koproducenta, Lukáše Pavlíka, který jinak hraje na bicí v kapele Chinaski a je o dvě generace mladší než já. Třetím krokem, jak se odpoutat od zvuku, který má Olympic, bylo pozvat si řadu různých hostů. Kromě toho jsem se snažil skladby skládat s tím, že nejsou určeny pro Olympic.

Nahrávala se ve vašem studiu Propast, pozval jste si řadu hostů. Asi to tam bylo v době její realizace hodně zábavné, že?

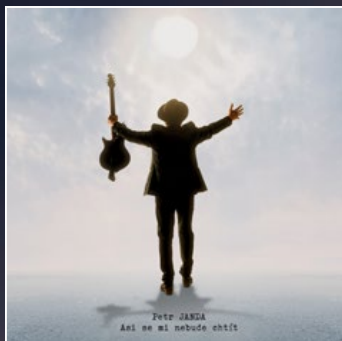
Ano, bylo to velmi zábavné. Jedni přišli a v režii poslouchali ty, kteří zrovna nahrávali, a potom šli nahrávat oni, a ti, kteří právě dokončili nahrávání, šli je poslouchat do režie. Byla tam úžasná tvůrčí atmosféra,

někteří muzikanti si do práce vzájemně kecali. Bylo to senzační.

Studiovou práci miluju kvůli tomu, že se při ní ten pomyslný guláš, což je vznikající album, dochucuje. Přesto musím říct, že když nahrává jedna kapela a nemá na desce žádné hosty, až tak skvělá atmosféra ve studiu nebývá.

Proč se album jmenuje *Asi se mi nebude chtít*?

Je to obraz mé duše, věc, o které neustále přemýšlím. Mám tu dvě malé děti a až přijde čas odejít, asi se mi opravdu nebude chtít. Přemýšlím o tom docela často, říkám si, jak to všechno bude. Mám celkem čtyři dcery a snažím se je zajistit tak, aby do budoucna nestrádaly. Ty dvě malé obzvlášť. Když jsem desku začal tvořit a neměl ještě k titulní písni text, měl jsem už vymyšlené, že se bude jmenovat *Asi se mi nebude chtít*. A také jsem věděl, že to bude titulní písnička. ►

SU6757-2

► Věděl jsem rovněž, že na desce bude skladba Mladěj kmet, kterou pro mě Ondřej Fencel složil už před pěti lety. Je v ní obrat...najdu si nový slunce... Strašně mě baví, takže když se podíváte na obal desky, stojím pod sluníčkem, které na mě mlhavě svítí. Hledám nové slunce.

Původně ta píseň vznikla už k mým pětasedmdesátinám, takže se v ní zpívalo o pětasedmdesáti letech. Já si teď musel text upravit o těch pět let.

Máte z té desky radost?

Rozhodně. Věřím tomu, že patří k těm, které když si za pár let pustím, budu se usmívat. Když slyším dobrou muziku, usmívám se. Když slyším blbou hudbu, mračím se.

Kolik let jste ve svém životě strávil s hudbou?

Maminka říkala, že když jsem byl v kolébce, zpívala mi. Ona zpívala pořád, zvláště ráda měla opery a často zpívala árie z nich. Když jsem pak byl větší, zeptal jsem se jí, proč nezpívá v Národním divadle, když zpívá tak krásně. A ona mi na to řekla, že má slabý hlas a nebylo by ji slyšet.

V pěti letech jsem dělal konkurz do sboru ke Kulínskému a byl jsem přijat. Zpíval jsem tam asi dva roky. V devíti jsem vzal do

ruky housle, později přišel rokenrol, takže vlastně můžu říct, že jsem strávil s muzikou celý život.

Ten požitek z ní se mi těžko popisuje, protože je abstraktní, nedá se ani ochutnat, ani změřit, ani nadýchat. Je to dar, který buď člověk má, anebo nemá. Když se tím ještě živím, co víc si přát.

Zanevřel jste někdy na muziku?

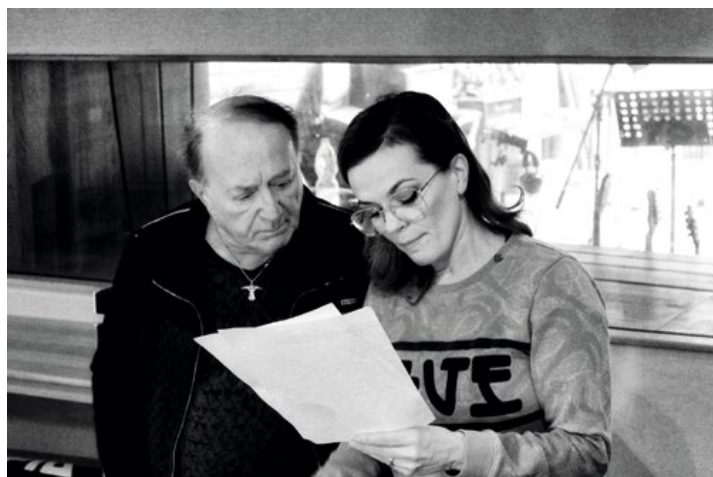
Nevzpomínám si. Muzika mě vždycky bavila. Někdy mě až dojíká. Když je například ta filmová dobře napsaná a v daný okamžik ideálně dokresluje děj na plátně, dokáže mě to rozbřečet. Nic jiného na mě takhle silně nepůsobí. Jsem šťastný, že ji můžu dělat.

Kdy jste napsal svou první písničku?

Napsal jsem ji ještě jako houslista, bylo mi dvanáct třináct let. Byla to taková etuda.

Kdy jste založil svou první kapelu?

Nedá se tomu říkat kapela, ale když jsem jako kluk začínal hrát na kytaru, měl jsem spolužáka, jenž hrál na harmoniku. Založili jsme duo. Vzali jsme pak nástroje do pražské Grébovky, že si tam zahrajeme, ale nemohli jsme je doladit. Nějak nám to nešlo dohromady, doteď nechápu proč. Tenkrát jsem ještě muzice tak nerozuměl, mohlo mi být tak čtrnáct let.

Na gymplu jsem měl spolužáka kytaristu. Zase jsme udělali duo a hráli na školních besídkách, na chmelu a podobně. První kapelu jsem ale založil v asi osmnácti letech s Pavlem Chrastinou a Jeňýkem Pacákem. Z ní se později vlastně vylinnul Olympic.

Co byste dělal, kdyby hudba nebyla?

Dokážu si to jasně představit. Vždycky jsem byl šikovný. Dva roky po maturitě jsem se doučoval spojovým mechanikem

a tu práci jsem dělal asi rok a půl. Docela mě to bavilo, rozuměl jsem tomu. Klidně bych ji dělal dál. Ačkoli i v ní jsem měl vyšší ambice. Říkal jsem si, že si udělám nějakou školu a chtěl jsem pak jít do výzkumu.

Mohl bych ale být třeba i lékař, chirurg. Byl jsem manuálně hodně zručný. Mohl bych dělat kde co. Ale muzika naštěstí je a já u ní, zaplaťpánbůh, zůstal.

PAVEL HAAS QUARTET

SLAVÍ 20 LET S ALBEM BRAHMSOVÝCH KVINTETŮ

Významný britský hudební časopis BBC Music Magazine začátkem letošního roku zařadil PAVEL HAAS QUARTET mezi 10 nejlepších smyčcových kvartet všech dob, a to po bok takových jmen, jakými jsou například Alban Berg Quartet, Amadeus Quartet či Borodin Quartet. PAVEL HAAS QUARTET, jenž letos slaví dvacet let na scéně a je držitelem šesti Gramophone Awards, dvou BBC Music Magazine Awards a také Diapason d'Or de l'Année, vydává 13. května 2022 u Supraphonu novou nahrávku. Velmi očekávané a v pořadí již deváté album obsahuje Klavírní kvintet f moll op. 34 a Smyčcový kvintet č. 2 G dur op. 111 Johanne Brahmsa. Podobně jako v případě titulu s kvintety Antonína Dvořáka, oceněného Gramophone Chamber Award, si PAVEL HAAS QUARTET přizval speciální hosty – BORISE GILTBURGA (klavír) a PAVLA NIKLA (viola, bývalý člen PHQ).

Johannes Brahms ve svých dvaceti letech našel podporu u manželů Clary a Roberta Schumannových. Brahmsův vztah ke Clare patrně stojí i za *Klavírním kvintetem f moll op. 34*. Skladbu původně rozvrženou pro smyčcové kvinteto Brahms na jaře 1864 přepracoval na *Sonátu f moll pro dva klavíry*. Smyčcová ani klavírní verze však Claru stále zvukově neuspokojovaly; teprve kombinace klavíru a smyčců přinesla kýžený kontrast a barevné bohatství. Clara Schumannová

se ujala klavírního partu při soukromé premiéře díla, kterému přičkla „symfonický charakter“. Toho se mu bohatě dostává i na nové nahrávce PAVEL HAAS QUARTET. Smyčcovým kvintetem G dur op. 111 chtěl údajně Johannes Brahms své dílo uzavřít.

Houslista PAVEL HAAS QUARTET Marek Zwiebel k novému albu uvedl: „Nahrávání Brahmsa bylo pro nás jednak velkou radostí, ale na druhé straně i velkou výzvou, jelikož se jedná o dva velké kusy, do kterých

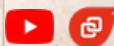
Brahms vložil kus svého života. Ten první kvintet složil jako mladík, můžeme říct na začátku jeho skladatelské kariéry, kdežto ten violový kvintet, ten už skládal na podzim svého života. I my jsme do toho dali kus svých emocí a množství energie, tak věříme, že výsledek se bude líbit.“ Houslistka Veronika Jarůšková, která PAVEL HAAS QUARTET před dvaceti lety společně s violistou Pavlem Niklem založila, k tomu dodala: „Je skvělé mít možnost dělat práci, kterou milujete, a pokud ji můžete

dělat s přáteli, které máte rádi – tak jako se máme rádi my s Pavlem a Borisem – jde o to nejkrásnější, co vás může potkat. Věřím, že z našeho nového alba je to znát.“

Album kvintetů Johanne Brahmsa, které často bývají nazývané korunou jeho komorní hudby, vydává v podání PAVEL HAAS QUARTET, PAVLA NIKLA a BORISE GILTBURGA již v pátek 13. května 2022 na CD i v digitálních formátech SUPRAPHON.

SD4306-2

► PAVEL HAAS QUARTET založila v roce 2002 Veronika Jarůšková s violistou Pavlem Niklem, který je i po odchodu z kvarteta (2016) jeho stálým hostem při interpretaci smyčkových kvintetů. Členové souboru studovali u legendárního violisty Smetanova kvarteta Milana Škampa. Po vítězství na soutěžích Pražské jaro a Premio Paolo Borciani v italském Reggio Emilia v roce 2005 se Pavel Haas Quartet rychle etabloval mezi nejvýraznější světové komorní soubory současnosti a vystupuje v nejvýznamnějších světových koncertních sálích. V roce

2007 European Concert Hall Organisation (ECHO) vybrala soubor jako jednu z vycházejících hvězd (Rising Stars) a otevřela kvartetu jedinečnou příležitost představit se na řadě koncertů ve významných koncertních sálech po celém světě. V letech 2007–2009 se soubor zúčastnil programu BBC New Generation Artists a v roce 2010 získal mimořádné stipendium od nadace Borletti–Buitoni Trust.

Pavel Haas Quartet exkluzivně nahrává pro vydavatelství Supraphon. Nahrávky souboru zahrnují stěžejní repertoár český (Leoš

Janáček, Pavel Haas, Antonín Dvořák, Bedřich Smetana) i světový (Sergej Prokofjev, Franz Schubert, Dmitrij Šostakovič) a v obou oblastech sklízí nejvyšší mezinárodní ocenění. Za osm dosud vydaných alb soubor získal šestkrát Gramophone Award (za Dvořákovy kvartety získal hlavní cenu „Recording of the Year“), dvakrát BBC Music Magazine Award, v jednom případě Diapason d'Or de l'Année a bezpočet ocenění v recenzních rubrikách prestižních světových médií. Na nahrávce Franze Schuberta hostuje violoncellista Danjulo

Ishizaka. Nové album s kvintetou Johannese Brahmsa navazuje na nahrávky kvintetů Antonína Dvořáka, kdy Pavel Haas Quartet opakovaně přizval ke spolupráci klaviristu Borise Giltburga a violistu Pavla Nikla.

Kvarteto nese jméno českého skladatele Pavla Haase (1899–1944), Janáčkova nejnadějnějšího žáka, který byl v roce 1941 nacisty uvězněn v Terezínském ghettu a o tři roky později umučen v koncentračním táboře v Osvětimi. Jeho hudební odkaz zahrnuje tři skvostné smyčkové kvartety.

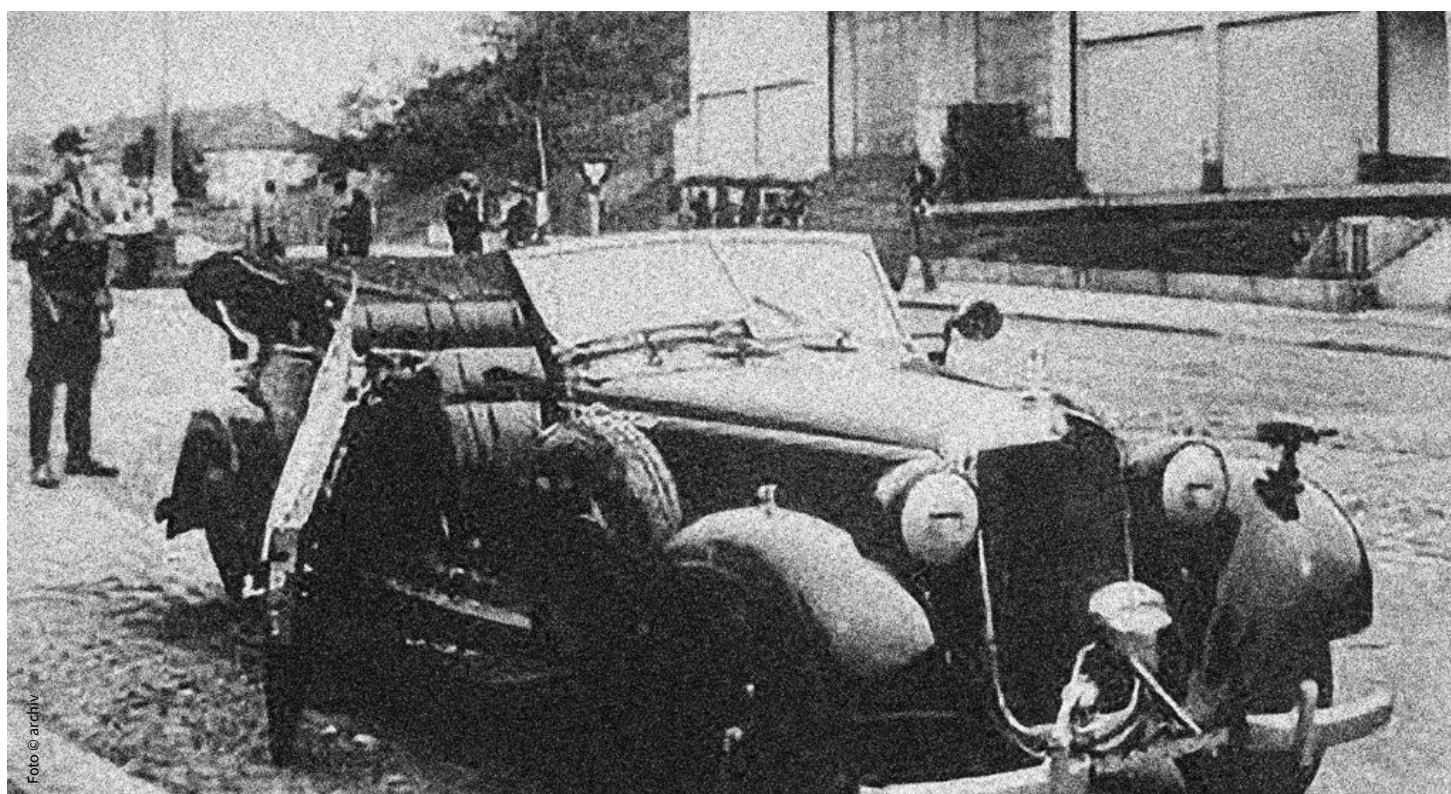

ATENTÁT NA REINHARDA HEYDRICHA

KNIHA MIROSLAVA IVANOVA POPRVÉ JAKO AUDIOKNIHA

Podrobná literární rekonstrukce atentátu na zastupujícího říšského protektora, provedeného československými výsadkáři 27. května 1942. Napínavá historie odvážného činu československých parašutistů, jeho pozadí a zajímavé okolnosti. Vyprávění o statečnosti drobných českých lidí, účastníků domácího odboje, kteří neváhali nasadit své životy a bez jejichž pomoci by uskutečnění atentátu nebylo možné. Příběh o hrdinném činu, jenž odstartoval kruté represe nacistického režimu, patří k nejčtenějším titulům našeho nejvýznamnějšího autora literatury faktu Miroslava Ivanova. Kniha Atentát na Reinharda Heydricha se dočkala řady reedic a překladů do mnoha jazyků. Interpretem audioknihy je herec František Kreuzmann. Audiokniha obsahuje nekrácený text knihy a má čas čtrnáct a půl hodiny.

SPLNĚNÝ SEN VERONIKY KHEK KUBAŘOVÉ

Tajemství staré bambitky Evžena Gogela a Ivo Macharáčka patří k nejúspěšnějším českým pohádkám posledních let. Takřka přesně po deseti letech se její volné pokračování vrátilo. Tentokrátě ovšem do kin a poprvé také v podobě audioknih. Pohádkové královny se skvěle zhostila herečka Veronika Khek Kubařová, která také načetla pro Supraphon zmíněnou audioknihu.

Veronika Khek Kubařová vystudovala herectví na Pražské konzervatoři. Díky absolventskému představení Kytice Jiřího Suchého získala možnost zahrát si v divadle Semafor. Po absolutoriu se přesunula do Městského divadla v Mladé Boleslavi, v letech 2011–2014 byla členkou souboru Městských divadel pražských a od ledna 2015 působí v **legendárním** Dejvickém divadle, ale hostuje i na dalších scénách. Na stříbrném plátně debutovala v roce 2006 ve filmu Raffáci, následovaly role ve snímcích Nejkrásnější hádanka, Ženy v pokušení, Lidice, Tři bratři nebo Jediné Tereza či Přání Ježíškovi a Tajemství Staré bambitky 2.

V pohádce Tajemství staré bambitky 2 Veronika „povýšila“ z princezny na královnu. Je to však královna smolařka, všechny případné ženichy odradí, ve vládnutí je také poněkud nezkušená.

Veroniko, jak vzpomínáte na natáčení Tajemství staré bambitky 2?

Točit pohádku ve skutečném zámku byl pro mě splněný sen. Dětský. Protože, když jsme jako malí chodili na hrady a zámky, všude byly zátarasy a provazy, kam už se nesmí. A teď člověk díky pohádce mohl jít a mohl se i opatrně dotknout těch věcí, těch zlatých ozdobných ornamentů a bylo to fakt krásné.

Ve filmové pohádce, ale teď i v divadelním muzikálu Branický zázrak zpíváte s Tomášem Klusem. Máte z toho radost?

Zpívám tak nějak herecky. Beru to velmi s pokorou, zvlášť tady v té skupině fantastických zpěváků muzikálu Branický zázrak. Ale snažím se. Vystupování s **Tomášem Klusem** je vlastně splněný sen,

protože jsem jeho velká fanyнка. Kdysi jsme se potkali na jednom konkurzu, pak jsme spolu točili seriál Na vodě a filmy Tajemství staré bambitky 2 a **Přání k narozeninám**. Ale když jsem s ním měla poprvé zpívat duet, roztřásla se mi kolena. (směje se)

Často se věnujete načítání audioknih. Co si o tomto fenoménu myslíte?

Audioknihy mám skutečně velmi ráda. Dělá mi radost podílet se na jejich vzniku a snažím se ve svém diáři najít alespoň pár volných termínů, abych se tomu mohla soustředěně věnovat. Myslím, že poslouchání audioknih pomáhá lidem překlenout únavu a chvilku odvést myšlenky od reality každodenních starostí. Relax. A ideální jsou na delší cesty autem nebo pro chvíle před spaním.

Foto © Lenka Hatašová

SU6663-2

Foto © Vojtěch Rešler

NETRPĚLIVÉ SRDCE RADÚZE MÁCHY

Radúz Mácha je člen souboru činohry Národního divadla a také skvělý interpret audioknih. V Supraphonu právě vyšla nahrávka monumentálního románu Stefana Zweiga *Netrpělivost srdce*, který zná i z převedení na divadelní prkna. Na své domovské scéně hraje roli poručíka Antona Hofmillerera, postavu, na které celá inscenace stojí. Pro audioknihu už načetl celý román sám, pouze v úvodu s drobnou asistencí Filipa Rajmonta. Před vznikem inscenace ve Stavovském divadle ovšem vynikající Zweigův román neznal.

To seznamování asi muselo být rychlé a intenzivní, že?

Určitě. Šéf činohry mi oznámil, že budu tohle představení dělat, a že budu hrát hlavní roli Antona Hofmillerera, na jevišti budu dvě hodiny bez přestávky a vlastně to na moji postavě celé stojí. Správně odhadl, že to asi bude moje zatím největší divadelní zkušenost. Chtěl ať se připravím na velmi intenzivní zkoušení, učím se text dopředu a hlavně, ať si jdu hned koupit Zweigův román. Přečetl jsem si ho a litoval, že jsem se k němu nedostal dřív, už při dospívání, na střední nebo vysoké škole, kdy se ze mě stával muž. Myslím, že kdybych se k románu dostal už tehdy, byl bych schopný se v určitých situacích zachovat jinak. Román i naše divadelní představení je o tom, že člověk by se měl taky někdy naučit říkat ne. Neměl by se pouštět lidi do své komfortní zóny a nechávat se tolik ovlivňovat okolím. Neměl by se snažit být s každým zadobře, být před každým tím nejlepším. Neměl by citit falešný soucit a měl by umět říct svůj názor nahlas. Navíc je to nádherná literatura. Teď všem svým kamarádům doporučuji, ať si tuhle knihu přečtou nebo poslechnou, případně si zajdou na naše představení.

Jak na tom jste s tím, o čem jste mluvil, vy? Sám tvrdíte, že jste s každým kamarád, „ne“ se vám říká špatně a lidi si k tělu pouštíte. I proto, že jste vystudoval JAMU v Brně, a ne pražskou DAMU. Opravdu to na těch školách funguje takhle rozdílně?

Funguje, mezi zmíněnými školami a jejich absolventy je podle mě rozdíl. Konkrétně mám na mysli, buď v přístupu

k jednotlivcům či ročníku jako celku. Nás bylo devět, a pracovalo se s námi vždy s celou skupinou, dohromady, jako s jedním člověkem. Dle toho jsme byli i do ročníku vybráni. Všichni jsme měli dost podobný názor, hodně jsme spolupracovali. K tomu nás na JAMU vedli, možná cíleně tam nevybírali nějaká zvláštní individua, egoisty, kteří by se od skupiny odvraceli, a kteří by se snažili fungovat, zkoušet a pak i hrát na vlastní pěst. Pražská škola, DAMU, opět jen dle mého subjektivního názoru, je víc o specifických osobnostech, které jsou k sobě přiřazeny a jsou nuceny spolu fungovat. Někdy úplně netáhnou za jeden provaz, což je ale do budoucího života možná praktičtější. Člověk má pak ostřejší lokty, dokáže myslet jenom za sebe. Já jsem se spíš, podobně jako Anton Hofmiller, snažil přizpůsobit okolí, chtěl jsem ukázat, že se umím podvolit jeho vůli. Taký jsem moc neříkal svůj názor nahlas, koneckonců – splnil jsem si sen, dostal jsem se do Prahy do divadla, navíc do Národního. Ovšem po přečtení *Netrpělivosti* srdce, nazkoušení hry a nahrání audia už se snažím umět říkat ne – ať už při pracovních nabídkách nebo v osobním životě – a nepouštět si lidi moc k tělu. Nesnažím se být tím nejlepším v očích ostatních, ale hlavně v těch svých.

Hrát hlavní roli v divadle a načítat audioknihu jsou dvě odlišné disciplíny; co vám profesně dalo divadelní představení a co interpretace textu pro audioknihu?

Začalo to poznáním krásného románu a pak nazkoušením jeho dramaturgie na divadle. Takhle velkou příležitost, kdy neslezu

dvě hodiny z jeviště a táhnu celé představení, jsem opravdu nikdy předtím neměl a od premiéry mám mnohem víc sebevědomí, víc si věřím – ať už jako herec nebo člověk. Zjistil jsem, že se musím naladit na diváky, získat jejich energii a vyslat jim tu svoji. Taký si rozložit síly a snažit se to vše umyslet hlavou a tzv. do toho tolik nebušit, jak jsem byl dříve zvyklý. Citím, že s každým představením rostu a jsem si jistější. Za to jsem vděčný. A že se oblouk teď uzavírá audioknihou, je pro mě další splněný sen. Znovu jsem se dostal do románu, který má čtyři sta stran, zatímco naše představení je asi sedmdesátistránková dramaturgie. Vedlejší příběhy a motivace postav nejsou v inscenaci všechny vysvětleny tak, jako v knize. Byl jsem rád, že jsem se do toho příběhu mohl zase intenzivně a intimně ve studiu ponořit, a pomohlo mi to zpětně i ve ztvárnění na jevišti – někde vzadu v hlavě mám uloženo, co všechno Anton v knize prožil, jaká tam jsou ještě zákoutí, minipříběhy, které se odehrávají v minulosti, a to mi moc pomáhá. Jsem Supraphonu nesmírně vděčný, že jsem *Netrpělivost srdce* mohl ztvárnit i před mikrofonem.

Fyzicky a psychicky je to asi jiné, být dvě hodiny v plném nasazení na jevišti uprostřed diváků, a načítat knihu v klidu a sám ve studiu...

Je. Po představení jsem vždycky úplně mokrá, můžu ždímat kostým a nejsem hned schopen příliš komunikovat s ostatními a vrátit se v myšlenkách do reálného světa. Stavovské divadlo je obrovská scéna, jak tady, tak i v historické budově musíte repliky střílet hodně daleko, vložit do toho

hodně energie, vnést do svého výkonu ne sto, ale tři sta procent. Já sám jsem typ, který si nedá nic zadarmo, takže do toho někdy možná šlapu až moc. Naproti tomu mikrofon pro mě byl hodně intimní, byl jsem s ním zavřený o samotě, připadalo mi, že si to říkám ve své vlastní hlavě nebo že to říkám třeba svojí ženě. Mnohem důkladněji jsem si ten příběh mohl prožít. Důsledněji než na jevišti, kde jsou velké střihy, a představení se musí vejít do osmdesáti stran a dvou hodin. U audioknihy na to máme čtyři sta stran, takže si to člověk odžije pomaleji a intenzivněji.

Na audionahrávce vystupuje i Filip Rajmont, ale spíš „jen“ v jakémisi, řekněme, uvedení do děje...

Při nahrávání audioknihy jsem měl devět nahrávacích dní po zhruba čtyřech, pěti hodinách, z toho jsme s Filipem strávili asi jen hodinu. Prvních dvacet stránek čteme spolu, těch dalších čtyři sta je už čistě na mně. S Filipem jsme kolegové z divadla, v divadelní verzi *Netrpělivosti* také Filip hraje jednoho z Antonových kamarádů. Filip byl tehdy před deseti lety, kdy jsem přišel do Národního, jedním z těch, kteří pomohli tomu, že mě mezi sebe přijali i starší kolegové. V té době ještě v divadle nebyli Patrik Dergel, Igor Orozovič, Filip Kaňkovský, Matyáš Rezníček nebo Šimon Krupa. S Pavlou Beretovou, a právě Filipem jsme byli v naší generaci tak trochu osamoceni. Díky těmto dvěma jsem si mohl víc připadat jako doma. Zdejší bardi mě nikdy nebrali špatně, ale klukovi z malého města a z JAMU, který najednou přijde mezi takové herecké osobnosti do Národního

divadla, se prostě a jednoduše v těch zlatých portálech roztřesou kolena. Teď už to nezažívám, ale první roky jsem byl nervózní i na zkouškách – když jsem zkoušel s pány Švehlíkem, Němcem, Postráneckým nebo Štěpničkou, měl jsem mráz v zádech. Nikdy by mě, ani nikoho z mého okolí nenapadlo, že se mi tohle podaří – a hned po škole.

Pomáhaly vám vaše vysoká postava a silný hlas?

Určitě ano, díky postavě i hlasu se pro velké jeviště hodím. Když jsem tenkrát v patnácti odešel z domova na konzervatoř, ocitl jsem se v jiném prostředí, začal jsem teprve chodit do divadla. V Rožnově, odkud pocházím, žádné divadlo nemáme. Chodil jsem tu do dramaťáku, recitoval, a jezdil po soutěžích. Až v Ostravě na konzervatoři jsem poznal, jak herci žijí, kolik vydělávají peněz – že mnohdy nemají ani na nájem, a co vůbec tahle práce obnáší. Po odchodu z domova jsem spoustu věcí pochopil, přišel jsem na to, jak moc na sobě budu muset pracovat. Báľ jsem se, že skončím v nějakém oblastním divadle, nebudu mít na obživu a založení rodiny, a třeba si budu muset ještě přivydělávat jinde. Že jsem se pak dostal do Prahy a do Národního divadla, o tom se mi opravdu ani nesnilo.

Myslel jste při načítání přímých řečí románu *Netrpělivost srdce* na kolegy v divadle, tedy na ty, kteří hrají postavy, které jste namlouval?

Samozřejmě. Otázkou bylo, jak ztvárnit ty další postavy, doktora Condora – toho v divadle hraje Vladislav Beneš, Editina otce Kekesfalvu, toho u nás v divadle ztvárňuje Vladimír Javorský a Editu hraje Pavlína Štokrová. Stvůrci audioknihy jsme nechtěli, abych příliš měnil hlas, abych lo stylizoval výš nebo níž, ale šlo nám o jemnou změnu v kadenci a plynutí slov jednotlivých postav. Kdykoliv jsem ve studiu říkal jejich přímou řeč, myslel jsem na své jevištní kolegy, vybavoval jsem si, jak se tváří, jak vypadají v kostýmu, jaká z nich jde energie, jak se mi s nimi hraje a co z nich pro mě, jako pro Antona, který ten příběh vypráví, vyzařuje. Tohle bylo při práci na audionahrávce asi nejtěžší. Antonovy myšlenky a proslovy znám, hraju ho už dlouho a jsem s ním ztotožněn; zamýšlet se nad tím, jak hrát a načítat všechny ty další postavy, to pro mě byla úplná novinka.

Mluvíli jste o DAMU a JAMU. Kdybyste nestudoval právě brněnskou Janáčkovu akademii múzických umění, možná byste se ke Zweigovi, ať už na divadle nebo na ceděčku, nedostal!

Je to tak. Můj velký sen bylo dostat se po konzervatoři do Prahy na DAMU, při přijímacích jsem si ve třetím kole myslel, že už to mám vlastně zmáknuté a v kapse.

Byli jsme tam tenkrát se spolužačkou z konzervatoře Andreou Mohylovou, a spolu s námi dalších jedenáct lidí, kteří za sebou neměli ani konzervatoř ani jinou divadelní zkušenost. Nás s Andrejkou, jediné dva z celé té skupiny, vyhodili, a nechali si tam těch jedenáct dalších. Pro mě to bylo obrovské životní zklamání. Věřil jsem, že po konzervatoři vystuduju DAMU, byl jsem přesvědčen, že to vyjde, jinou možnost jsem vůbec nebral v úvahu. Přihlášku na JAMU jsem si původně ani nechtěl dávat, k tomu mě donutil tatínek, že prý kdyby mi pražská DAMU nevyšla. Přesvědčoval jsem ho, že do Brna nechci a že se do Prahy dostanu. Díky tatínkovi jsem tedy šel na zkoušky na JAMU a vzali mě, a paradoxně díky JAMU a Zojce Mikotové, která tam učila, jsem se pak dostal do Národního divadla. Zojka režírovala Sněhovou královnu ve Stavovském divadle, v té době odcházel z Národního Vojta Dyk a já jsem za něj tu roli převzal. Pak jsem dostal další nabídky na hostování a scénická čtení, a následně mi v Národním divadle nabídli angažmá. Kdybych tehdy nestudoval JAMU, tak by si Zojka zřejmě vzala do Prahy někoho jiného a tuhle cestu a příležitost by měl před sebou někdo úplně jiný.

V načítání audioknih nejste žádným nováčkem – váš hlas zní na nahrávkách textů Oty Pavla a Karla Poláčka. I tady se ocitáte ve společnosti bardů – Dany Medřické, Vlastimila Brodského, Františka Filipovského či Jaroslava Adamové.

Ty texty jsou nádherné. Když jsem si doma předříkával texty Oty Pavla, moje žena byla zrovna těhotná. Říkala mi, ať si s tím někam zalezu, že u toho nemůže ani mýt nádobí. Oba jsme plakali, jak jsou ty povídky dojemné. A ocitnout se ve společnosti těch bardů, které jste jmenoval, to je pro mě obrovská čest. Jsem šťastný, že jsme s Igorem Orozovičem a Mílou Königem mohli načíst texty, které tito legendární herci načíst nestihli. S Igorem i Mílou jsme si věkově i názorově blízcí, a tak je to vlastně tak trochu jiný, mladistvější pohled na dané autory.

Supraphon ve svých audioknihách neopomíná ani děti, nedávno vyšla pohádka *Uhlíř, princ a drak*. Napsala ji Radůza a účinkujete tu i vy. Jaká byla spolupráce s Radůzou?

Skvělá! Už představování bylo krásné: ahoj, já jsem Radůza, ahoj, já jsem Radúz... Radůza se byla podívat v Národním divadle na naši Kytici, a moc mě potěšilo, že teď jednu ze svých nových písní pojmenovala Svatbění košile. To je totiž ta balada, v jejímž divadelním ztvárnění mám svou další oblíbenou roli. Radůza je nádherný člověk, a to zvenku i zevnitř, je srdečná, její písničky

jsou úderné, až, řekl bych, řezavé. Její hlas, styl zpěvu, její síla – to ve mně vždycky hodně dlouho zanechává silnou emoci.

Pouštíte „svoje“ audioknihy, třeba pohádku *Uhlíř, princ a drak, své dceři?*

Ano, zrovna tuhle pohádku Matylda moc ráda v autě poslouchá a miluje v ní ty písničky, které Radůza napsala. Ale preferuje zatím spíš čtení než audioknihy, takže pokud nehraju, čtu ji s radostí každý večer před spaním. V září půjde do školy a prý se těší, až si bude moct číst knihy konečně sama. To je skvělé. Já sám jsem totiž v dětství ke čtení moc vedený nebyl, hodně jsem sportoval, hrál jsem hokej a tenis, a vedle toho jsem chodil do dramaťáku. Večer jsem pak neměl potřebu si ležet do postele s knihou. Doháním to až teď.

V Národním divadle hrajete i v nové inscenaci *Otec hlídá dceru*. Kolik jste do své role vnesl osobních zkušeností?

Ta hra je pro mě o generaci pětáctičátníků s jedním či dvěma dětmi, kdy jsou spolu manželé už dlouho, nemají tolik času na sebe, měli by být zodpovědní za nové členy rodiny, přicházejí o svůj bezstarostný život. Pro někoho možná krize středního věku. Proto jsme ve hře obsazení my, tedy vrstevníci hlavních postav. Pro mě je to velice aktuální inscenace, je ze života. Současně je v téhle době hodně těžké replikovat věty jako *To se máme všichni připravovat na válku?*

nebo *Co tady po nás zůstane našim dětem a jak ony budou žít?* Je to obtížné pro nás i pro diváky. Inscenace je pojata komorně, snaží se být autentická, vlastně nehraná, jsme hodně blízko diváků. Pro mě jako herce jde o dost zvláštní a těžký tvar. Na rozdíl od velkého jeviště tady musím velmi ubírat, abych text Ondřeje Novotného předal co nejpřirozeněji divákům. Ve hře se neustále podprahově čeká na bouři, katastrofu, po případě jiný konec civilizace. Bohužel to, o čem se tam mluví, se teď ve skutečnosti děje kolem nás. Z toho mrazí.

Závěrem ještě k filmu. Do kin teď aktuálně přišel *Dostojevského Idiot*, divadelní film Národního divadla, kde máte zajímavou roli Pticyna. Jaká to pro vás byla zkušenost?

Idiota jsme měli začít připravovat ještě před coronou, ale zkoušení bylo dvakrát odloženo. Napotřetí si režisérka Daniela Špinar s dramaturgyní Ilonou Smejkalovou řekli, že natočíme divadelní film. Točili jsme v nejrůznějších prostorách Stavovského divadla, bylo to velice intenzivní. Zkoušeli jsme nejdřív tzv. divadelně, a pak, při zapnutých kamerách, jsme ubírali, aby to bylo víc civilní, filmové hraní. Myslím, že vznikl velmi zajímavý a specifický film, který má divadelní stylizaci a nadhled. Tak všechnu diváky zvů!

DISKOGRRAFIE RADŮZE MÁCHY

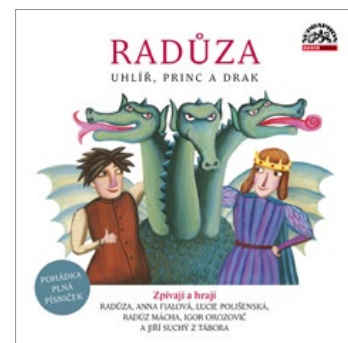
SU6616-2

SU6657-2

SU6636-2

SU6461-2

KATEŘINA KNĚŽÍKOVÁ ZÍSKALA BBC MUSIC MAGAZINE AWARD

Debutové album naší nejobsazovanější sopranistky Kateřiny Kněžíkové Phidylé získalo světovou cenu BBC Music Magazine Award v kategorii „Vocal“.

Sopranistka Kateřina Kněžíková se svým debutovým albem Phidylé, které nahrála s Janáčkovou filharmonií Ostrava a s dirigentem Robertem Jindrou, slaví mezinárodní úspěchy od samého vydání (Gramophone Editor's Choice). Nyní její Phidylé vyhrálo cenu přímo světovou - BBC Music Magazine Award v kategorii „Vocal“. BBC Music Magazine Awards jsou vyhrazeny pouze klasické hudbě a na rozdíl od většiny jiných prestižních cen zde o vítězi jednotlivých kategorií rozhoduje prostřednictvím internetového hlasování široká veřejnost celého světa.

Ačkoli se jedná o její debutové album, Kateřina Kněžíková nebyla nominována v kategorii „newcomer award“, nýbrž v kategorii „vocal“. Kateřina ve své kategorii porazila známá jména „klasiky“ s bohatou diskografií.

Nominováni byli v kategorii tři, kromě Kateřiny Kněžíkové vycházející světová hvězda **Kate Lindsey** (mezzosoprán), a její páté album *Tiranno*. Kate Lindsey je nazývána jedním z nejslibnějších hlasů nové generace a pravidelně vystupuje v Metropolitanu operě, Vídeňské Státní operě, Glyndebourne Opera Festival, Royal Opera House Covent Garden apod. a dále **Michael Spyres** s albem *Baritone*, který je jedním z nejvyhledávanějších tenorů své generace a vydal již 25 cd a 4 DVD.

Nominace byly vybrány odbornou porotou skládající se: Michael Beek, Andrew McGregor, Berta Joncus, George Hall a Rebecca Franks. O finálních vítězích rozhodlo celosvětové hlasování.

„Je to úžasný pocit. Hřejivý a plný radosti. Ráda bych poděkovala nejen odborné porotě, která mě nominovala, ale především všem, kteří pro naše CD Phidylé hlasovali. Získat takovou cenu je pro mě obrovská čest a závazek do budoucna. Děkuji všem, kteří mě na této cestě podpořili,“ říká Kateřina Kněžíková a dodává, „můj velký dík patří Janáčkově filharmonii, dirigentu Robertu Jindrovi, Supraphonu a celému nahrávacímu týmu a především těm, kteří CD přispěli finančně.“

Díky své pracovní vytíženosti se Kateřina nemohla zúčastnit slavnostního předávání cen v Londýně, které se uskutečnilo včera 28. dubna na **slavnostním galavečru BBC Music Magazine Awards v Kings Place**.

Místo Kateřiny cenu převzal zástupce vydavatelství Supraphon, šéfredaktor klasické hudby, pan Matouš Vlčínský.

Sopranistka Kněžíková boduje nejen ve světě ale i u nás, album Phidylé bylo nominováno v kategorii klasika v hudebních cenách Anděl.

„Jsem nadšená, že nahrávka má úspěch nejen u posluchačů ale i u kritiky. Nestává se

mi často, že by se mi stalo něco tak krásného na první dobrou. Člověk hledá roky, jakým stylem a čím by se chtěl prezentovat a nám se to povedlo na poprvé. Byla to trefa do černého. Dirigent Robert Jindra odhadl, jakým repertoárem bych se měla prezentovat a já jsem se v něm zcela našla. K písni jsem vždy tihla. Nahráli jsme něco, co bylo dramaturgicky úžasně uchopeno, říká Kněžíková.

Kateřina Kněžíková obstála ve velké konkurenci.

„Těch CD vzniklo hodně už jenom proto, že jsme nemohli stát na koncertních pódiích a měli čas více nahrávat. Nikdy by mě nenapadlo, že se svým prvním CD udělám takovou díru do světa. Už teď jsem nadšená. Jsem nominována mezi umělci, kteří působí po celém světě a nahrávají jedno CD za druhým, Je to pro mě splněný sen,“ dodává naše nejobsazovanější pěvkyně.

Více o BBC Music Magazine Awards

Celkem 27 alb, která byla nominována, jsou z loňské produkce sedmnácti významných vydavatelství společností z celého světa. Nominace jsou rozděleny do devíti kategorií (komorní, orchestrální, koncertní, chorální, operní, instrumentální, vokální, nováček a premiéra) a představují to nejlepší z přibližně 175 nahrávek recenzovaných v BBC Music Magazine v průběhu

uplynulého roku. Mezi hvězdnými interprety nominovaných nahrávek se letos objevila jména jako Cecilia Bartoli, Lucy Crowe, Iestyn Davies, Frank Peter Zimmermann, Patricia Kopáčinskaja, Sol Gabetta, Krystian Zimerman, Alina Ibragimova, Kate Lindsey, Michael Spyres, Sitkovetsky Trio, Academy of Ancient Music, Camerata Bern, London Symphony Orchestra & Antonio Pappano a Sir Simon Rattle či Bamberg Symphony Orchestra & Jakub Jakub Hruša.

Více i Phidylé

Svůj supraphonský sólový debut sopranistka sestavila z okouzujících písní fin de siècle, „...z písní, které jsou mému srdci a hlasu obzvlášť blízké; všechny jsou z přelomu 19. a 20. století, s nádechem impresionismu.“ Na začátku stály *Kouzelné noci*, jež Martinů komponoval na verše čínské poesie. Objevem pro mnohé budou písně Henriho Duparc. Prostou a zbožnou venkovanku Phidylé, hrdinku jedné z nich, si sólistka vybrala pro název celého alba. Exotika, spojení s přírodou a s vlastní intuící vyzařuje ze všech písní. Janáčkovu filharmonii Ostrava s dirigentem Robertem Jindrou na nahrávce vytvořila nádherně barevné plátno pro zlatou linku sopránu Kateřiny Kněžíkové.

Foto © Martin Kubica

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.supraphon.cz